

Samtal med ett Lejon del 1

Den här artikeln har faktiskt många år på nacken. Den publicerades första gången i "Zodiak", en av de första astrologitidningarna här i landet under mitten av 90-talet. Anledningen till att jag hittade den här artikeln i mina gömslen var att jag letade efter lite bakgrundshistoria till min nya hemsida. Det värmdes så gott i hjärtat att läsa den här novellen igen att jag kände att jag ville dela med mig av detta. Jag blev samtidigt väldigt förvånad över mig själv att jag ändå hade en så pass klarsynt inställning till astrologin redan på den tiden.

Solljuset grillar de intensivt rödgula lövverken i trädens kronor. Det har blivit höst med en sådan där uppriskande klarblå kylighet i luften. Jag promenerar med min son den lilla vägen ner mot Smedsuddsbadet. Allt andas frid och stillhet. Knappt några människor syns till. Här myllrar det annars av folk under sommaren. Min son, Fredrik, är född i Lejonets stjärnbild. Han fyllde sexton nu i slutet av juli. Vi pratar sällan om astrologi, eller utbyter några tankar omkring livets mening när vi är tillsammans, trots att detta tillhör mitt största och djupaste intresse i livet. Jag har nog inte velat pracka på honom för mycket av mina egna levnadsövertygelser för tidigt, innan han själv blivit tillräckligt mogen att först bilda sig en egen uppfattning om livets mysterier. Vi satte oss ner på badstranden och njöt av solvärmens. Ingen sa något på en lång stund. Fredrik satt tankfullt och spejande ut över vattnet och jag såg att han grubblade intensivt över någonting. Då hörde jag plötsligt – den viktiga fråga som jag väntat på så länge.

– Pappa, hur funkar astrologi egentligen? Jag menar hur kommer det sig att du tror på astrologi?

Jag kände hur mitt hjärta slog en frivolt av upphetsning. Äntligen, tänkte jag. Tiden är mogen. Det här tillfället får jag inte sjabbla bort. Nu läggs kanske grunden till det som skall bli min sons egen livs-åskådning. Det är kanske nu det avgörs om han en dag kommer att vilja överta mina kära gamla efemerider och hyllmetrar med astrologiböcker med stolthet och vördnad, eller om han med en oförstående suck bara kommer att slumpa bort detta fantastiska visdomsbibliotek till ett sjaskigt antikvariat någonstans. Giv mig styrka!

– Fredrik, öppnade jag med högtidlig stämma. Det här är en oerhört stor och komplicerad fråga, kanske den största och märkligaste fråga man kan ställa sig. Det går inte att ge något kort och entydigt svar. Det här är en gränslös fråga och gränslösa frågor har alltid gränslösa svar. Jag skall försöka ringa in en liten del av denna ofantliga kunskapsrymd som astrologin försöker belysa.

Jag såg hur Fredrik sneglade misstroget på mig ur ögonvrån. Hans blick avslöjade en viss vånda över att för sent ha insett vilken väldig tidsrymd hans far nu tänkte ta i anspråk för att på ett uttömmande och tillfredställande sätt besvara hans viktiga fråga.

– Först måste vi klargöra en del grundläggande begreppstermer så att vi förstår vad vi pratar om, inledde jag entusiastiskt. Först och främst har vi en märklig variant av tids- och rumsuppfattning som kallas för "holism". Enkelt beskrivet bygger det holistiska synsättet på att allting i hela universum, inklusive oss själva, pågår samtidigt och likartat på alla tänkbara nivåer.

Universum genomsyras av synkronism, en ofattbar enhetlig samtidighet som löper parallellt genom tillvarons alla plan och dimensioner. Som en röd tråd runt denna kosmiska "samtidighet" spinner sig sedan, som ett evigt pärlband, alla de undflyende ögonblickens tillfälliga yttringar, vars innersta orsaker och syften vi med astrologins hjälp försöker förstå genom att spåra de mystiska sambanden mellan yttring och ursprung. Till vår hjälp använder vi ett horoskop för att kunna studera de planetariska förhållandena vid den exakta tidpunkten och platsen för någontings tillblivelse, eller födelse.

Min uppmärksamhet var på väg allt längre ut i gränslösa visioner när den vårdslöst rycktes plötsligt tillbaka till stranden utav ljudet från en målbrottsprucken pojkröst som torrt och sakligt deklarerade:

– Men farsan, jag förstår ingenting. Finns det inget enklare sätt att förklara på? Hur kan det spela någon roll, hur dags vi är födda? Jag fattar ingenting.

– Okey, svarade jag i en utdragen konstpaus medan jag i mina tankar gjorde en blixtnabb strategisk omgruppering av hela min förklaringsmodell. Försök föreställ dig att varje liten sekund har en egen personlighet. Att den äger en alldeles speciell typ av tidskvalitet. Sedan föreställer du dig hur allting som existerar bär en sådan skapelsesekund allra djupast inom sig själv. Just en sådan ursprunglig originalsekund hyser alltså inom sig själv, en frömlighet, en bestämd avsedd, men ännu så länge slumrande urmening, som vill förverkligas genom att väckas till liv av och genom den eller det den tagit sin tillfälliga skapelseboning i. Det är det här som alla stora filosofer runt om i världen predikat i alla tider, hur viktigt det är att lära känna sig själv. Det är just den här originalsekunden alla vishetslärare syftar på. De uttrycker sig bara i lite olika beroende på vilka guddomar de valt att dyrka.

Min kära Lejonson sken plötsligt upp och jag kände en behaglig rysning som genomför hela mitt väsen. Han hade förstått precis vad jag ville säga. Han formulerade sin insikt som en önskan om bekräftelse på att han verkligen hade förstått saken rätt.

– Jaha, så du menar alltså att vi redan har en egen personlighet från födseln, utan att vi egentligen är medvetna om den.

– Exakt, svarade jag blixtnabbt. Och det är just detta som också gör oss så ohyggligt sårbara som barn. Ifrån födelsen reagerar vi och upplever världen till hundra procent i överensstämmelse med hur just vår "personlighetssekund" var "programmerad" i födelseögonblicket. När vi sedan tvingas ut i livet och konfronteras med en omvärld som hela tiden gör sitt bästa för att försöka programmera om oss och vi ännu inte är medvetna om att vi redan livnärs genom vårt eget "originalprogram", börjar vi mycket tidigt i livet att tvivla på att allt det vi är och skänker vårt liv åt är rätt. Den här lömska utraderingsprocessen av våra sanna frömligheter pågår sedan i oförminskad takt långt upp i vuxen ålder. Och här, Fredrik, vill jag ge min syn på vad jag uppfattar som gudomliga mirakler. Det högsta och mest fullkomliga av mänskliga mirakler inträffar i det oförutsedda ögonblick i en människas liv när hon, utan tankar eller några förklaringsmodeller, plötsligt varseblir någonting av sin sanna kärna och med en bländande klarsyn inser vem hon är och att hon varit mer eller mindre vilseledd under hela tidigare delen av sitt liv.

En lång tystnad uppstod. Luften gick plötsligt ur mig och sonen verkar åter försjunken i tankar. Stillsamma vågor sköljer upp på stranden. Solen har precis gömt sig bakom ett moln och vinden isar lite i kinderna. Fredrik bryter plötsligt tystnaden.

Men hur kan stjärnbilderna som är så ofattbart långt borta påverka våra liv här på jorden?

När jag hörde frågan kom jag först att tänka på hur länge jag själv undrat över just detta.

– Det tror jag inte alls att de kan, svarade jag och märkte att Fredrik inte alls var nöjd med svaret. Jag tror inte att det existerar någon påverkan på det sättet, fortsatte jag. På samma sätt som man tänker sig människans aura, det vill säga uppfattningen om att vi omges av ett slags osynligt strålningsbälte, så tror jag att det förhåller sig på precis samma sätt med Jorden.

Försök att föreställa dig jorden som ett levande väsen, och i likhet med andra levande väsen så omger sig även planeten med en egen "personlig" energiutstrålning. De fysiska stjärnbilderna långt där ute i universum fungerar egentligen bara som en bakgrundskuliss mot vilken vi projicerar indelningen av de tolv verkligt karaktärsdanande sektorerna som i själva verket utgörs av jordens egen energiutstrålning.

– Men varför är det just tolv tecken? Det kunde väl lika gärna vara tjugofem, eller hundrafjorton, undrade min son klenroget.

Här blev jag faktiskt lite ställd måste jag erkänna. Ändå är de tolv grundkaraktärerna så oerhört klart framträdande. Men som sagt - varför just tolv?

– Energi kan delas upp i olika spektra, försökte jag. Precis som när solljuset bryts genom ett prisma i regnbågens färger, eller när ljud indelas i olika våglängder, så återspeglar de tolv tecknen i zodiaken också en uppdelning av energi i olika karaktärstyper, eller personkemiska frekvensområden kunde man kanske säga. Varför det just blivit tolv tecken har jag faktiskt inget bra svar på. Men det är en minst lika självskriven och odiskutabel naturlag som antalet fotbollsspelare i ett fotbollslag, drömde jag till med och såg genast att det blev en fullträff mitt i krysset. Vissa företeelser ifrågasätter inte ens Fredrik.

– Den uppdelning av zodiaken som de flesta astrologer utgår ifrån och som känns riktig för mig, har sin startpunkt noll grader i Väduren, fortsatte jag. Detta inträffar alltid vid vårdagsjämningen när natt och dag är lika långa. På grund av att jordaxeln har en egen liten omlopps bana, ungefär som när en leksakssnurra kommer ur balans och mittaxeln börjar rotera i en egen bana, medför denna rörelse att vårdagsjämningspunkten rör sig sakta bakåt, i förhållande till den bakomvarande stjärnhimlen, med en hastighet av ca 2000 år i varje tecken.

Idag, till exempel befinner sig vårdagsjämningspunkten i Fiskarnas tecken. Men som jag redan har försökt

förklara är detta helt betydelselöst om vi istället väljer att utgå ifrån att stjärnbildernas karaktärsegenskaper enbart existerar som yttringar av jordens eget personliga energispektrum.

– Det känns ganska ballt att tänka på jorden som en egen personlighet, konstaterade sonen förnöjsamt, det gör den ju faktiskt lite mer mänsklig. Men hur påverkas vi av planeterna i vårt eget solsystem? Har de också egna personligheter?

– Den där frågan sparar vi till en annan söndag, föreslog jag. Jag tycker att det skulle sitta fint med lite lunch just nu. Fredrik nickade instämmande och kom genast på fötter.

Samtal med ett Lejon del 2

Sommarsöndag med sonen. Vi befinner oss på stranden nedanför mitt nya hem i Bromma. Luften känns kylig och solen skymms ideligen av bistra gråa moln. Det är en sådan där typisk svensk regnsommar. Trots att vi befinner oss i början av juli har jag inte badat utomhus en enda gång i år. Det måste vara ett nytt rekord, tänker jag för mig själv där jag sitter försjunken på stranden och betraktar kalla vindkårar som jagar varandra över vattenytan

Plötsligt avbryts jag i mina funderingar av min son, Fredrik som återknyter till ett samtalsämne vi haft under ett par tidigare söndagspromenader under våren.

– Pappa, minns du att jag frågade dig en gång om planeternas betydelse i astrologin? Du pratade någonting om att Jorden hade en egen personlighet och

då undrade jag ifall det var samma sak med planeterna.

Jag känner en slags överväldigande tacksamhet varje gång min son funderar i dessa vida tankebanor och att han så självklart vänder sig till mig för att få svar på sina stora frågor

– visst. minns jag det, svarade jag. Det här är egentligen själva kärnan i astrologin. Det vill säga sambandet mellan vårt yttre universum och vår inre personliga rymd - även kallat mikrokosmos. Grunden för astrologin bygger egentligen på övertygelsen om att det bara finns en enda evig existens som löper samtidigt och likartad genom alla tillvaroplan och i alla dimensioner

Alltså, en enda gigantisk samordnad enhet som i alla sina delar och existensplan verkar utifrån samma övergripande syfte. Det som mest av allt hindrar oss från att se och förstå detta hisnande perspektiv är vår egen lokala begränsning som uppstår ur vår känsla av att vara separerade från denna väldiga helhet.

– Okej farsan, men nu är du så där obegriplig igen, avbröt sonen. Jag undrade ju bara hur planeterna kunde ha med våra liv här på Jorden att göra.

Jag rycktes burdust tillbaka till stranden och min sons vidöppna blick i vilken det avtecknade sig ett obehagligt frågetecken inhugget i granit och fullständigt opåverkat av mina abstrakta tankelekar.

– Tänk dig så här då, försökte jag ivrigt för att inte förlora hans nyfikenhet. Vår lilla personliga världsrymd är helt osynlig för oss själva. I den kan vi inte finna några synliga referenspunkter som hjälper oss att lokalisera och identifiera vår personlighet. Astrologin är svaret på just detta. Här intresserar man sig för vår nästa större dimension, solsystemet, och i enlighet med tesen om en enda gemensam existens, försöker man sedan, med hjälp av astronomiska beräkningar och med stjärnbilder och planeter som reflexpunkter, kartlägga och synliggöra beskaftenheten av vår inre personliga rymd. Man kan faktiskt säga att planeterna tillsammans med Solen och Månen uppträder i rollen som våra psykologiska delpersonligheter.

– I've got it, försäkrade sonen. Men hur kan man veta vilken del av personligheten en viss planet står för?

– Det finns nog inget enkelt svar på den frågan. Jag antar att det är kunskaper som vuxit fram ur en kombination av högt utvecklad mänsklig intuition och långa tiders erfarenheter. Att man helt enkelt har kunnat iakttä hur placeringen av en viss planet konsekvent sammanfaller med en viss bestämd personlig karaktärsegenskap. Sedan finns det ju även kopplingar som direkt kan härledas till hur solsystemet är utformat rent fysisk. Solen, till exempel sym-

boliserar på ett väldigt naturligt sätt själva hjärtpunkten i personligheten. Den livgivande principen uttryckt genom vår personliga värme och utstrålning.

- Vilken är viktigast, Solen eller Månen, undrade Fredrik plötsligt.

- Jag anser nog att de är lika viktiga, svarade jag utan betänketid. Har du någonsin tänkt på att trots den ofantligt stora skillnaden i avstånd och storlek mellan Solen och Månen så ser de ändå exakt lika stora ut när vi ser dem här ifrån Jorden. Symboliskt avspeglar de också de två sidor av vår personliga dualism som helt och hållet täcker in varandra. Vår känsla av kluvenhet mellan å ena sidan underbara tillstånd av klar medvetenhet och upplysthet symboliserad av Solen, eller perioder fördunklade av emotionell oro och undermedvetna känslomotiv, indikerade av Månen. Och på samma sätt som Solljuset belyser någon sida av Månen, projicerar vi själva vårt medvetandeljus på någon del av vårt undermedvetna tillstånd och i återskenet från vår personliga omvärld väcks känslor och minnen ur vårt förflutna till liv. Här finns alltså en klar och tydlig kontrast mellan Solen och Månen. Solen är absolut nu - skapelseögonblicket, medan Månen snarare avspeglar sig som i ett slags känslomässigt minne av nuet.

- Men pappa, avbröt sonen, jag förstår ändå inte det här med tiden. Ibland säger du att det bara finns en gemensam existens för allting och samtidigt säger du att vi är åtskilda av olika personligheter beroende på vilken tidpunkt vi är födda. Hur hänger det ihop?

Jo, om vi tänker oss att allting i skapelsen uppstår ur samma källa och källan är det eviga tidlösa nuet - eller Gud om du så vill. Sedan försöker vi människor begripa vår tillvaro intellektuellt genom att mäta och väga och dela in tillvaron i olika tids- och rumsbegrepp. Men skapelsens allra största gåta undflyr oss hela tiden. Det enda vi lyckas häfta fast i vårt mänskliga förstånd är egentligen bara förgängliga yttringar av detta tidlösa ofattbara "nu", ungefär som en blomma som vissnar i samma hand som ryckt den ut ur sitt levande sammanhang. Så snart vi namnger eller definierar någonting har det redan förlorat sin plats i nuet och samtidigt mist sin tidlösa aspekt.

Människans eviga dröm om att bli befriad från tidens hjul kanske skulle vara möjlig, åtminstone teoretiskt, om det gick att upphäva alla slag av motsättningar som isolerar oss från nuet. Vårt personliga horoskop är faktiskt ett lysande exempel på just ett sådant tidshjul.

Födelsehoroskopet är ingenting annat än en tidsangivelse som binder oss vid ett specifikt livsöde, aktivt enligt de energiförhållanden inom vår personliga planetariska uppsättning som rådde vid tidpunkten för vår födelse. Alla de slag av motstånd som ryms inom detta fält av oförsonade energiyttringar är egentligen ingenting annat än just det fenomen vi upplever som tid.

Det finns en kosmisk lag utformad för våra liv här på Jorden som innebär tillväxt genom erfarenhet. Den principen innehåller i sig själv det som kallas motstånd. Motstånd måste finnas, annars skulle aldrig någon göra en medveten ansträngning att övervinna något. Och utan ansträngning sker ingen utveckling. Man kan egentligen säga att vi nöts och slipas till självkännedom mot tidens tand.

- På tal om tid farsan, inflikade min son, har du tänkt på hur mycket tid du skulle spara in om du försökte förklara på ett sätt som folk förstår?

- Lessen grabben, högg jag av med för att på ett ironiskt sätt försöka illustrera tonåringens omedvetna språkförbistring och genom det hängande uttrycket i hans haka som åtföljde min replik förstod jag att sonen reagerat med plötslig förvåning. Det finns tyvärr ingen enklare förklaring, avrundade jag, fortfarande med en underton av ironi, genom vilken min son förstod att jag inte menade allvar.

Okej farsan, inga mer astrologilektioner idag. Det är precis som du själv säger, det finns ingen tid. Nu går vi hem.

Wilhelm Axling

